

Den helige Faderns budskap vid den eukaristiska concelebrationen med kardinalerna

Benedikt XVI höll ett långt tal i slutet av det eukaristiska firandet som han celebrerade tillsammans med kardinalkollegiet. I sina ord tryckte han särskilt på värdet av Eukaristin och av ekumeniken och han lovade ungdomen att närvara vid Världsungdomsdagen i Köln.

2005-04-21

Nåd och frid vare med er alla! I denna stund överfalls jag av två motstridiga känslor. Å ena sidan, en känsla av otillräcklighet och mänsklig oro över det stora ansvar som man i går ålade mig när man bad mig att som efterföljare till aposteln Petrus i Rom leda hela den universella Kyrkan. Och å den andra sidan känner jag en djup tacksamhet mot Gud för att Han – liksom vi sjunger i liturgin – inte överger sin hjord utan för den framåt genom tiden under ledning av dem som Han själv utvalt att vara hans Sons ställföreträdare och gjort till herdar.

Mina allrakäraste, denna djupa tacksamhet mot den gudomliga Barmhärtighetens gåva är ändå det som väger tyngst. Och jag anser denna händelse vara en särskild nåd

som min vördade företrädare
Johannes Paulus II har utverkat för
mig i himmelen. Jag tycker mig
känna hans starka hand som trycker
min, jag tycker mig se hans leende
ögon och lyssna till hans ord som i
detta ögonblick riktas särskilt till
mig: ”Var inte rädd!”

Den helige Fadern Johannes Paulus
II:s död och de därpå följande
dagarna var för Kyrkan och för hela
världen en tid särskilt fylld av nåd.
Den stora smärtan över hans
bortgång och känslan av tomhet som
han lämnade efter sig blev uppfylld
av den återuppståndne Kristi
handlande, Han som gav sig
tillkänna för oss under många långa
dagar i en massiv flod av körsång
bestående av tro, kärlek och andlig
solidaritet som fick sin höjdpunkt i
den högtidliga rekviemmässan.

Vi kan säga det: Begravningen för
Johannes Paulus II var en

utomordentligt gripande erfarenhet där vi på något sätt såg Guds makt som genom sin Kyrka önskar göra en enda familj av alla folk, genom Sanningens och Kärlekens enande kraft. Då han låg för döden, lydande sin Mästaress och Herres vilja, krönte Johannes Paulus II sitt långa och rika pontifikat och bekräftade det kristna folket i dess tro, samlade dem runt sig och fick hela det mänskliga släktet att känna sig som en enda familj. Hur är det möjligt att inte känna sig styrkt och stöttad av detta vittnesbörd? Hur kan man låta bli att känna Guds andedräkt i denna manifestation av Hans nåd?

Utan att jag någonsin hade kunnat förutse det, överraskade den gudomliga Försynen mig genom de ärade kardinalfädernas omröstning och gjorde mig till denne store påves efterträdare. I denna stund måste jag tänka på det som hände i Caesarea Filippi för tvåtusen år sedan. Jag

tycker mig höra Petrus ord: ”Du är Messias, den levande Gudens son” och Herrens högtidliga bekräftelse: ”Du är Petrus och på denna klippa skall jag bygga min Kyrka. (...) Jag ger dig himmelrikets nycklar”.

Du är Messias! Du är Petrus! Jag tycker mig på nytt uppleva samma scen ur Evangeliet, jag, Petrus efterträdare, upprepar darrande den galileiske fiskarens bävande ord och hör på nytt med inre rörelse den gudomlige Mästarens trösterika ord. Om tyngden av ansvaret som fallit på mina stackars skuldror är enorm så är också förvisso den gudomliga makt på vilken jag kan räkna omätlig. ”Du är Petrus och på denna klippa skall jag bygga min Kyrka.” När Herren valde mig till att vara Roms biskop ville Han ha mig till sin ställföreträdare, Han ville att jag skulle vara en ”klippa” mot vilken alla tryggt kunde vila. Jag ber Honom nu att Han må komplettera mina

fattiga krafter så att jag kan bli en modig och trogen herde för hans hjord, alltid lyssnande på den helige Andes ingivelser.

Jag föresätter mig att utföra denna speciella tjänst i Petrus efterföljelse och med ödmjuk överlåtelse i den gudomliga Försynens händer tjäna hela den universella Kyrkan. Det är i första hand till Kristus som jag förnyar min totala och tillitsfulla uppslutning: "*In Te, Domine, speravi; non confundar in aeternum!*" (På dig, hoppas jag, o Herre, jag skall icke komma på skam till evig tid.)

Er, herrar kardinaler, ber jag med tacksamhet för det förtroende ni visat mig, att ni understödjer mig med era böner och med ert ständiga, visa och aktiva samarbete. Jag ber också alla bröder i biskopsämberet att stå vid min sida med böner och goda råd så att jag verkligen kan vara "*Servus Servorum Dei*" (Guds

tjänares tjänare). Liksom Petrus och de andra apostlarna genom Herrens vilja utgjorde en enda apostolisk lärjungaskara, på samma sätt bör Petrus efterträdare och biskoparna som är efterföljare till apostlarna – det har andra Vatikankonciliet kraftfullt betonat – vara intimt förenade. Denna kollegiala gemenskap, både vad gäller de olika rollerna som påvens och biskoparnas funktioner har, tjänar till Kyrkans bästa och till att stärka enheten i tron och det är i stor grad på detta som det beror om vi lyckas få fram trons glada budskap till världen av idag. Därför vill jag fortsätta på den väg där mina ärade föregångare gått, och min enda önskan skall vara att till hela världen utropa Kristi levande närvaro.

Jag har framför mig alldeles särskilt det vittnesbörd som Johannes Paulus II gav. Han lämnade efter sig en modigare Kyrka, en Kyrka som är

mera fri, mera ungdomlig. En Kyrka som, enligt hans lära och hans exempel, med lugn ser tillbaka på det förflutna och inte fruktar framtiden. Denna kyrka har trätt in i det nya årtusendet genom det stora jubileet och bär i sina händer Evangeliet tillämpat på vår värld av idag genom att vi än en gång tar till oss andra Vatikankonciliets lära. Det var just påven Johannes Paulus II som kallade detta koncilium för en ”kompass” med vars hjälp man skulle orientera sig i det tredje årtusendets vidsträckta ocean. Han skrev även i sitt andliga testamente: ”Jag är säker på att generationerna som kommer ännu under lång tid kommer att kunna använda sig av de rikedomar som detta koncilium gav oss under nittonhundratalet.”

Därför när jag förbereder mig för tjänsten som Petrus efterträdare, vill jag kraftfullt på nytt bekräfta min vilja att fortsätta genomföra andra

Vatikankonciliet, därvid följande i mina företrädares fotspår och i trofast kontinuitet med Kyrkans tvåtusenåriga tradition. Detta år äger 40-årsjubiléet av konciliet generalförsamlings högtidliga avslutning rum (den 8 december 1965). Allteftersom åren gått har de konciliära dokumenten inte förlorat i aktualitet. Tvärtom, det de lär oss visar sig särskilt förutseende när vi tänker på vår nuvarande globala värld och Kyrkans nya uppmaningar till människorna i den.

Det är ett tydligt tecken att min påvetjänst tar sin början under det år som Kyrkan alldeles speciellt har tillägnat Eukaristin. Hur kan jag låta bli att i detta Försynens tecken se ett element som måste karakterisera min tjänst? Eukaristin som är hjärtat i det kristna livet och källa till Kyrkans evangeliserande uppdrag, kan inte annat än fortsätta att utgöra ett ständigt centrum och källa till den

tjänst i Petrus efterföljd som jag fått mig anförtrodd.

Eukaristin visar ständigt på den återuppståndne Kristus som fortsätter att utge sig för oss, som kallar oss till att delta i hans påskamåltid bestående av hans Kropp och hans Blod. I den fullständiga gemenskapen med Honom mynnar var och en av beståndsdelarna ut i Kyrkans liv, i första hand alla troendes gemenskap, åtagandet att tillkännage och bära vittnesbörd om Evangeliet, glöden i kärleken till nästan, särskilt till de fattiga och de små.

Under detta år måste vi därför alldeles särskilt fira Kristi kropp och blods högtid. Eukaristin måste utgöra centrum för Världsungdomsdagen i Köln och i oktober för Biskopssynodens generalförsamling vars ämne blir: "Eukaristin, källa och höjdpunkt i Kyrkans liv och

uppdrag.” Jag ber alla att under månaderna som kommer intensifiera kärleken till och andakten inför Jesus i Eukaristin och att ni modigt och klart uttrycka er tro på Herrens reella närvaro, framför allt genom att ni värdigt och regelrätt utför de eukaristiska riterna.

Jag ber om detta särskilt av prästerna, på vilka jag i denna stund tänker med stor kärlek. Det prästerliga ämbetet föddes i Nattvardssalen, tillsammans med Eukaristin, liksom så många gånger underströks av min vördade företrädare Johannes Paulus II. ”Prästens liv måste på ett alldeles särskilt sätt äga en ’eukaristisk form’, skrev han i sitt sista brev inför skärtorsdagen. Till detta ändamål bidrar framför allt ert dagliga firande av den heliga mässan, som är centrum för varje prästs liv och uppdraget han har att utföra.

Styrkta och närda av Eukaristin kan katolikerna inte annat än känna sig manade att sträcka sig mot den fulla enhet som Kristus så häftigt åstundade i Nattvardssalen. Petrus efterträdare vet att han alldeles särskilt måste ta på sig denna den gudomlige Mästarens sista önskan. Det är Han som givit oss uppgiften att hos våra bröder bekräfta den sanna tron.

I början av hans tjänst hos den romerska kyrkan som Petrus bevattnade med sitt blod, tar den nuvarande efterträdaren på sig sitt främsta ansvar att utan att förtrötta arbeta på att till en fullständig och synlig enhet återföra alla Kristi efterföljare. Detta är hans ambition och hans häftiga åstundan och plikt. Han är medveten om att det till detta behövs mera än demonstrationer av god vilja. Det är nödvändigt att ge prov på konkreta åtbörder som väcker gensvar i själarna och rör om

i samvetena, och som för var och en till en inre omvändelse, vilket är förutsättningen för varje framsteg som görs på vägen till ekumenik.

Den teologiska dialogen är nödvändig. Det är också oundgängligt att fördjupa kännedomen om de historiska motiveringarna till beslut som tagits i det förflutna. Men det som är mest brådskande är den ”minnets rening” som Johannes Paulus II så ofta uppmanade oss att göra och som är det enda som kan förbereda själarna att ta emot den fulla sanningen om Kristus. Var och en bör presentera sig inför Gud, Han som är den högste domaren över alla mänskliga varelser, och göra klart för sig att han en dag måste redogöra för det han gjort eller inte gjort för att främja alla Hans lärjungars fulla och tydliga enhet.

Den nytillsatta Petrus ställföreträdare är den förste som tar

åt sig av detta anrop och vill göra allt han kan för att gynna den grundläggande frågan som berör ekumeniken. I det att han följer sina föregångare är han fullt och fast föresatt att odla alla initiativ som kan hjälpa till att skapa kontakter och gynna förståelsen mellan representanter för olika kyrkor och samfund. Till dem alla passar han också på att vid detta tillfälle sända sin hjärtligaste hälsning i Kristus, som är allas vår ende Herre.

I detta ögonblick återvänder jag i minnet till den oförglömliga erfarenheten som vi fick uppleva genom vår begråtne Johannes Paulus II:s död och begravning. Runt omkring hans mänskliga kvarlevor som låg på den bara jorden samlades statschefer, personer från alla sociala klasser och särskilt ungdomar och i en oförglömlig omfamning av kärlek och beundran. Hela världen såg tillitsfullt på honom. För många

föreföll det som om detta intensiva deltagande, som det genom de sociala kommunikationsmedlen var möjligt att vidarebefordras till världens yttersta gränser, var som en gemensam bön om hjälp riktad till påven i alla människors namn, vilka nedstämda av osäkerhet och fruktan oroade sig inför sin framtid.

Kyrkan av idag måste i sig återuppväcka medvetenheten om vilken uppgift man har att på nytt låta världen höra den röst som sade: ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.” Då han tog på sig sin nya tjänst förstod den nye påven att det är hans plikt att bland dagens män och kvinnor låta Kristi ljus lysa: inte hans eget ljus, utan ljuset som kommer från Kristus.

Jag vänder mig i denna medvetenhet till alla, även till dem som har en annan trosuppfattning eller som helt

enkelt söker ett svar på de grundläggande frågorna om vår existens och som ännu inte funnit det. Jag vänder mig kärleksfullt och i enkelhet till er alla för att tillförsäkra er om att Kyrkan måste fortsätta att med dem alla föra en öppen och ärlig dialog i sökandet efter det som är människans och samhällets verkliga goda.

Jag ber Gud om enhet och fred för den mänskliga familjen och förklarar alla oss katoliker vara beredda att samarbeta till en äkta social utveckling, som respekterar alla människors värdighet.

Jag kommer inte att spara några krafter eller se bort från något offer för att fortsätta den lovande dialogen som påbörjades av mina ärade företrädare från olika kulturer, för att sålunda ur den förståelse vi hyser för varandras olikheter villkoren för

en bättre framtid för oss alla må
födas.

Jag tänker framför allt på ungdomen.
Jag ger er min kärleksfulla
omfamning, ni som var påven
Johannes Paulus' privilegierade
samtalspartners, och ser fram emot
att, om Gud vill, få träffa er i Köln
med anledning av den
nästkommande
Världsungdomsdagen. Kära
ungdomar, ni är Kyrkans och
mänsklighetens framtid och hopp,
jag kommer att fortsätta att föra
dialog med er och lyssna på era
förhoppningar för att försöka hjälpa
er att med allt större djup och
innerlighet kunna möta den levande
Kristus, Han som är evigt ung.

Mane nobiscum, Domine! Herre,
stanna hos oss! Denna åkallan som
är det dominerande ämnet i
Johannes Paulus apostoliska brev
inför det eukaristiska året, är den

bön som spontant väller fram i mitt hjärta, medan jag förbereder mig för att börja verka i ämbetet som Herren har kallat mig till. Liksom Petrus förnyar också jag idag mitt löfte om ovillkorlig trofasthet. Jag vill tjäna endast Honom, och ägna alla mina krafter åt att tjäna Hans Kyrka.

Jag ber om den allraheligaste Moderns förbön och ber henne att understödja mitt löfte. I hennes händer lägger jag min egen och Kyrkans framtid. Må även apostlarna Petrus och Paulus och alla helgon hjälpa oss genom sina förböner.

Genom att ge uttryck för dessa känslor, kära och ärade bröder kardinaler som deltar i detta firande och ni som följer det i radio och television, ger jag er nu min särskilda och tillgivna välsignelse".

Inofficiell översättning [Originaltexten är avfattad på latin.] Länken på spalten till höger

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/den-helige-faderns-budskap-vid-
den-eukaristiska-concelebrationen-
med-kardinalerna/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/den-helige-faderns-budskap-vid-den-eukaristiska-concelebrationen-med-kardinalerna/) (2025-08-17)